

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 30 marca 2023 r.

Poz. 2330

Sygn. akt II SA/Lu 525/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Jerzy Parchomiuk		
Sędziowie	Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski	Asesor sądowy Brygida Myszyńska-Guziur (sprawozdawca),	

Protokolant Referent Justyna Kłosowska-Pietrynko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2022 r.

sprawy ze skargi Wojewody Lubelskiego

na uchwałę nr XXX/224/2005 Rady Miasta Świdnik z dnia 23 maja 2005 r.

w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Osiedla ADAMPOL w Świdniku

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 45 ustęp 2.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Sygn. akt II SA/Lu 525/22

Uzasadnienie

Wojewoda Lubelski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę na uchwałę Nr XXX/224/2005 Rady Miasta Świdnik z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Osiedla Adampol w części obejmującej § 45 ust. 2 uchwały.

Wojewoda wniósł o stwierdzenia nieważności uchwały w zaskarżonym zakresie.

W uzasadnieniu skargi organ nadzoru stwierdził, że w zakresie wskazanym w skardze uchwała Nr XXX/224/2005 została podjęta z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego w związku z brakiem określenia w jednoznaczny sposób przeznaczenia terenów usługowych oraz dopuszczeniem we wskazanym poniżej zakresie korekt przebiegu linii rozgraniczających poszczególnych terenów. Wskazał, że z przepisów art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obowiązujący w dacie uchwalania planu (Dz. U. z 2022 r., poz. 503 ze zm.; dalej: „u.p.z.p.”), jednoznacznie wynika, że jednym z głównych zadań miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a zarazem zasadą jego sporządzania, jest przesądzenie o przeznaczeniu terenów objętych jego granicami. Także z tego przepisu wynika, że odmienne przeznaczenia, a także odmienne sposoby zagospodarowania, winny być ujmowane w ramach oddzielnych jednostek terenowych wydzielonych liniami rozgraniczającymi.

W związku z powyższym, zdaniem organu nadzoru za wadliwy należy uznać przepis § 45 ust. 2 planu stanowiący, iż:

- Dopuszczalne jest (bez znamion odstępstwa);
- inne rozmieszczenie usług lokalnych (podstawowych)
- korekta przebiegu linii rozgraniczających w zakresie określonym w § 36,
- korekta ciągów infrastruktury technicznej tras komunikacyjnych wyłącznie w terenie objętym planem.
- korekta ciągów infrastruktury technicznej i tras komunikacyjnych wyłącznie w terenach objętych planem.

W ocenie organu nadzoru literalne odczytanie tak sformułowanego przepisu poddaje w wątpliwość zasadność wcześniejszych jednoznacznych ustaleń planu w zakresie usług, dopuszcza bowiem np. zamienne wprowadzanie usług oświaty Uo i usług kultu religijnego Ur czy też, poprzez „korektę przebiegu linii rozgraniczających”- zmianę przeznaczenia terenu zatwierdzonego uchwałą przez Radę Miasta. Treść przepisu § 45 pkt 2 rozdziału IV uchwały stoi również w sprzeczności z § 5 planu, zgodnie z którym na określenie przeznaczenia i warunków zagospodarowania terenów składają się jedynie ustalenia zawarte w rozdziale I, II i III niniejszej uchwały oraz przepisy szczególne, zawierające inne ograniczenia lub zasady dysponowania terenami, dotyczące prowadzenia określonych rodzajów działalności. Również w § 9 planu zastrzeżone zostało, że zagospodarowanie terenów musi być zgodne z przeznaczeniem podstawowym albo przy dochowaniu warunków przewidzianych dla przeznaczenia dopuszczalnego i strefy ESOCH oraz przepisami szczególnymi - zgodne z przeznaczeniem dopuszczalnym.

W odpowiedzi na skargę reprezentujący organ – Radę Miasta Świdnik - Burmistrz Miasta wniósł o jej oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi wyjaśniono, że kwestionowanie spójności zapisów wynika z odmiennej, zdaniem Rady Miasta Świdnik błędnej, interpretacji przez Wojewodę zapisów planu zamieszczonych w §31 uchwały. Organ nadzoru zarzuca planowi, że zapisy §45 ust. 2 pkt 1 uchwały umożliwiają „*zamienne wprowadzenie usług oświaty Uo i usług kultu religijnego Ur*”, podczas gdy zapisy §31 pkt 1 planu wykluczają taką możliwość. Zdaniem Burmistrza przepisy §31 pkt 1 umożliwiają przykładową zamianę sposobu użytkowania obiektów usług oświaty Uo na usługi kultu religijnego Ur., bowiem zamiana ta następuje w ramach podstawowego przeznaczenia terenów usług - U.

Organ wyjaśnił, że aby właściwie interpretować zapisy planu, należy analizę rozpocząć od definicji pojęcia „teren”, ponieważ przepis §31 planu mówi, że w planie *Wyznacza się „tereny usług -,U”(…)*. Według definicji zamieszczonej w §4 pkt 1 uchwały tj. słowniczku planu: „*teren - należy przez to rozumieć obszar o przeznaczeniu podstawowym określonego rodzaju wyznaczony na rysunku planu liniami*

rozgraniczającymi". Rodzaje obszarów zaś, to tereny wymienione w §6 uchwały opisane w tekście planu w §§26- 38 pogrubioną (wytluszczoną) czcionką, wyznaczone na rysunku planu liniami rozgraniczającymi, np.:

„tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej - MW2” (§ 26), „tereny zabudowy mieszkaniowej mieszanej - MM” (§27), „tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej - MN” (§ 28), „tereny sportu i rekreacji - US” (§ 32), „tereny zieleni urządzonej” (§ 34), „tereny produkcji rolnej” (§ 34) oraz zapisane w §31 „tereny usług - U” . Istotne jest, że w §31 pogrubioną czcionką, właściwą dla **podstawowego przeznaczenia terenu**, oznaczono usługi U, jako „tereny usług - U”, w skład których wchodzić mogą usługi wymienione w katalogu usług podanym w §31 tj.: usługi administracji, usługa kultury, usługa kultu religijnego, usługa oświaty, usługa zdrowia i ochrony socjalnej handlu, usługa gastronomii, usługa turystyki rzemiosła, usługa transportu samochodowego i inne wraz z programem komplementarnym. W §31 pkt 1 lit. b uchwały napisano, że na terenach usług ustala się: „możliwość (...) zmiany sposobu użytkowania istniejących obiektów pod warunkiem zachowania podstawowego przeznaczenia terenu ”.

Ponieważ podstawowym przeznaczeniem terenu jest usługa, co powyżej wyprowadzono z definicji terenu, zapis oznacza, że plan umożliwia zmianę sposobu użytkowania istniejących obiektów pod warunkiem zachowania podstawowego czyli usługowego przeznaczenia terenu. Na usługowe przeznaczenie terenu wymienione w katalogu usług §31 składają się: usługi administracji, usługi kultury, usługi kultu religijnego, usługi oświaty, usługi zdrowia i ochrony socjalnej, usługi handlu, usługi gastronomii, usługi turystyki, usługi rzemiosła, usługi transportu samochodowego i inne wraz z programem komplementarnym, oznaczone symbolami: Ua, Uk, Ur, Uo, Uz, Uh, Ug, Ut, Urz i in. (...). Oznacza to, że możliwa jest zmiana sposobu użytkowania istniejących obiektów w zakresie usług wymienionych w katalogu, w tym przykładowym, wymienionym przez organ nadzoru obiekcie oświaty Uo na obiekt kultu religijnego Ur. Profile usług wymienione w §31 należą do usług, które nie powodują uciążliwości dla terenów sąsiednich tj. terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Usługi te uzupełniają funkcję mieszkaniową i nie pozostają w sprzeczności ze zrealizowaną zabudową mieszkaniową jednorodzinną. Z uwagi na powyższe okoliczności zapis §45 planu ust. 2, dopuszczający inne rozmieszczenie usług lokalnych (podstawowych) jest spójny z pozostałymi ustaleniami planu, w tym §31 planu zawierającym katalog usług realizowanych w bezpośrednim sąsiedztwie terenów mieszkaniowych. Istotne jest, że na terenach zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej MN o określonym sposobie zagospodarowania terenu, wyznaczonym liniami rozgraniczającymi, plan dopuszcza, § 28 uchwały, lokalizację nieuciążliwych usług w każdym budynku mieszkalnym. Bezpodstawny w ocenie organu jest więc zarzut Wojewody że: „Dopuszczenie w §45 ust. 2 uchwały możliwości zmiany ustalonego przeznaczenia usługowego na inne przeznaczenie usługowe (...) oznacza, że w uchwale nie przesądzono w jednoznaczny sposób o przeznaczeniu terenów objętych planem”.

Zdaniem organu także zarzut Wojewody kwestionujący zapis planu, który dopuszcza możliwość korekty terenów transportu kolejowego oraz i innych ciągów komunikacyjnych również należy uznać za niezasadny, ponieważ przepis art. 15 ust 2 pkt 1 u.p.z.p. mówiący o tym, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, nie zawiera żadnych zastrzeżeń i ograniczeń co do linii rozgraniczających, poza uznaniem ich za obowiązkowe ustalenie planu. Wyjaśniono, że Gmina, uchwalając plan w 2005 r., udokumentowała przeprowadzenie wszystkich czynności wymaganych przy sporządzaniu planu. Czynności te nie były wcześniej kwestionowane co do ich prawidłowości i kompletności. Przedmiotem procedowania był projekt planu od początku zawierający zapis odnoszący się do korekty linii rozgraniczających tereny przeznaczone pod komunikację i infrastrukturę. Zapis § 45 ust. 1 uchwały określa zakres możliwych przesunięć. Nie ma zatem żadnych podstaw do formułowania zarzutu, że korekta linii rozgraniczającej narusza przepisy ustawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Przedmiotem oceny zgodności z prawem w rozpoznawanej sprawie jest uchwałę Nr XXX/224/2005 Rady Miasta Świdnik z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Osiedla Adampol w części obejmującej § 45 ust. 2 uchwały. Skarga na powyższą uchwałę została wniesiona przez Wojewodę Lubelskiego na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1372; dalej: „u.s.g.”).

Wskazać należy, że oceny, czy zaskarżony plan miejscowy jest obarczony wadą skutkującą stwierdzeniem jego nieważności przez sąd administracyjny na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022r. poz. 329 ze zm.; zwanej dalej „p.p.s.a.”), dokonuje się przez pryzmat przesłanek wynikających z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. W myśl tego przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Zgodnie z art. 14 ust. 8 u.p.z.p. w zw. z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, co oznacza, że na terenie działania organu, który go ustanowił ma charakter prawa powszechnie obowiązującego. Zaliczenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego do aktów prawa miejscowego, skutkuje tym, że wszystkie postanowienia planu mają postać przepisów powszechnie obowiązujących, stanowiących podstawę prawną do wydania decyzji administracyjnych. Konsekwencją powyższego jest niedopuszczalność zawierania w przepisach planu norm otwartych, pozwalających jakimkolwiek podmiotom na indywidualne uzgadnianie odstępstw od niego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego musi zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego. Powinien on zawierać normy konkretne i indywidualne (zamknięte), tak aby w sposób czytelny możliwe było określenie sposobu wykonywania prawa własności nieruchomości położonych w obrębie jego obowiązywania (vide: wyrok NSA z 9 czerwca 2014 r., II OSK 3083/13, pub. CBOSA). Normatywny charakter miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wiąże się z wieloma wymogami dotyczącymi zasad tworzenia, ogłaszania i obowiązywania aktów prawnych o powszechnej mocy obowiązującej. Przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w sposób szczegółowy normują procedurę sporządzania i uchwalania planu (zwłaszcza art. 17-20 u.p.z.p.). Istotne naruszenie zasad sporządzania planu, istotne naruszenie trybu lub naruszenie właściwości organów w tym zakresie powoduje, zgodnie z art. 28 ustawy, nieważność uchwały rady gminy w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w całości lub części. Wskazany przepis ustanawia, dwie podstawowe przesłanki zgodności uchwały o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa - przesłankę materialnoprawną, nakazującą uwzględnienie zasad sporządzania planu oraz przesłankę formalnoprawną, nakazującą zachowanie procedury sporządzenia planu i właściwości organu. Ostatnia z wymienionych przesłanek odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia miejscowego planu, poczynawszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu, a skończywszy na jego uchwaleniu. Pojęcie zasad sporządzania planu należy natomiast wiązać ze sporządzeniem aktu planistycznego a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna i załączniki), przyjętych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (vide: wyroki NSA: z 11 września 2008 r., II OSK 215/08; z 25 maja 2009 r., II OSK 1778/08, pub. CBOSA).

Zdaniem Sądu skarga wniesiona przez Wojewodę jest zasadna a nieprawidłowości dotyczące zasad sporządzenia planu należało zakwalifikować jako przesłanki stwierdzenia jego nieważności w zaskarżonej części. Jedną z głównych funkcji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jest przesądzenie, o przeznaczeniu terenów objętych jego granicami (art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy). Przeznaczenie terenu określone przez radę gminy, w planie miejscowym, musi być jednoznaczne i precyzyjne, nie może bowiem budzić wątpliwości, sposób jego zagospodarowania. Treść przepisów planu wraz

z innymi przepisami determinuje sposób wykonania prawa własności nieruchomości, położonych w obrębie obowiązywania danego planu miejscowego, zatem dokonany w nim wybór przeznaczenia terenu, nie może mieć charakteru dowolnego i nie może nasuwać żadnych wątpliwości co do funkcji danego terenu. Powyższe stanowisko ugruntowało się w orzecznictwie (vide: wyrok NSA z 8 sierpnia 2012 r., II OSK 1334/12, pub. CBOSA).

Zgodnie z art. 15 ust. 1 u.p.z.p. wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem. Z postanowień art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p., wynika obowiązek określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia, terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Również w art. 4 ust. 1 u.p.z.p. wskazano, że ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W myśl § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587 obowiązujący w dacie uchwalania), ustalenia tekstu projektu planu miejscowego dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. W § 7 pkt 7 rozporządzenia stwierdzono, że projekt rysunku planu miejscowego powinien zawierać linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Mając na uwadze powyższe uregulowania prawne oraz stanowisko orzecznictwa w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd podzielił stanowisko Wojewody Lubelskiego, że zaskarżona uchwała w części dotyczącej § 45 pkt 2 uchwały podjęta została z naruszeniem art. 4 ust.1 i art. 15 ust.2 pkt 1 u.p.z.p.

Wskazać należy, że § 31 uchwały zawiera określenie dziesięciu różnych rodzajów usług wymienionych wprost, a także daje możliwość na obszarze objętym planem wystąpienie „innych usług”.

W ust.1 § 31 uchwały wskazano, że:

1. Na terenach usług ustala się

- a) nieprzekraczalną linię zabudowy kubaturowej - zgodnie z rysunkiem planu,
- b) możliwość wymiany, rozbudowy, przebudowy i zmiany sposobu użytkowania istniejących obiektów pod warunkiem zachowania podstawowego przeznaczenia terenu,
- c) że realizacja nowych obiektów o indywidualnym programie użytkowym następować może na działkach niezabudowanych, w wyznaczonej w rysunku planu strefie zabudowy kubaturowej,
- d) wysokość realizowanych obiektów dostosowaną do charakteru i wysokości otaczającej zabudowy,
- e) że realizacja budynków wyższych niż określona w zasadach zagospodarowania, powinna być poprzedzona opracowaniem studium krajobrazowego.

2. Na terenach, o których mowa w ust. 1 dopuszcza się:

- a) przekroczenie wysokości zabudowy określonej w ust. 3 pkt d przy realizacji obiektów kultu religijnego,
- b) możliwość realizacji dużych obiektów handlowych, o łącznej powierzchni większej niż 2000 m², pod warunkiem realizacji programu w formie domów handlowych, pasażów handlowych, koncentracji funkcji handlowo-usługowej w ośrodkach usługowych, a także stacji paliw - na terenach Uh,
- c) na terenach usług rzemieślniczych Urz dopuszcza się lokowanie nieuciążliwych

zakładów produkcyjnych na zasadach określonych w pkt 1.

3. Wszystkie działania prowadzone na wyznaczonych terenach U nie mogą naruszać ustaleń obowiązujących dla stref polityki przestrzennej w obszarze których są one położone.

Ze spornego § 45 ust.2 uchwały wynika natomiast, że dopuszczalne jest (bez znamion odstępstwa): - inne rozmieszczenie usług lokalnych, - korekta przebiegu linii rozgraniczających w zakresie określonym w § 36, - korekta ciągów infrastruktury technicznej tras komunikacyjnych wyłącznie w terenie objętym planem.

W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że według art. 20 ust. 1 u.p.z.p., część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Analiza wskazanej regulacji pozwala stwierdzić, że załącznik graficzny stanowi integralną część uchwały i odzwierciedla w sposób graficzny tekstowe ustalenia planu. Oznacza to, że załącznik graficzny nie może zawierać ustaleń innych niż treść uchwały lub pomijać ustaleń zawartych w tekście. Analogicznie ustalenia rysunku planu w zakresie wyznaczenia terenów o określonym przeznaczeniu powinny być zbieżne z tożsamymi ustalaniem odnoszącymi się do tych terenów w części tekstowej planu. Jak wyżej wskazano przepis § 31 uchwały zawiera określenie dziesięciu różnych rodzajów usług, a załącznik graficzny jednoznacznie określa przeznaczenie terenu danego terenu. W związku z tym nie może być wątpliwości co do faktycznego przeznaczenia danego terenu. Rysunek powinien jednoznacznie wskazywać tereny o określonym przeznaczeniu. W związku z tym określona w § 45 ust.2 tiret pierwszy dopuszczalność innego rozmieszczenia usług lokalnych (podstawowych) daje możliwość innego przeznaczenia terenu objętego planem, tj. dopuszcza możliwość zastąpienie jednego przeznaczenia usługowego na inne przeznaczenie usługowe w ramach usług podstawowych, co oznacza brak precyzyjnego i jednoznacznego przeznaczenia danego terenu. Sąd wskazuje ponadto, że określenie „korekta” występujący w tiretach drugim i trzecim ust.2 § 45 uchwały jest pojęciem nieprecyzyjnym. Według Słownika Języka Polskiego (sjp.pwn.pl) „korekta” to „usuwanie błędów, nieprawidłowości”. Ponownie należy wskazać, że normy planistyczne miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego muszą stanowić dostatecznie precyzyjną, jasną, czytelną, pełną, wyczerpującą i zamkniętą konkretyzację ustawowych norm planowych. Zmiany przeznaczenia terenu, a także zasad zagospodarowania można dokonać jedynie w drodze zmiany planu. Linie rozgraniczeniowe powinny być jednoznacznie ustalone, bez możliwości ich korygowania, albowiem zmniejszenie, zwiększenie, przesunięcie linii powoduje zmianę przeznaczenia terenów, która może nastąpić tylko na zasadach i w trybie określonym ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Tym samym regulacja wynikająca z planu miejscowego musi posiadać na tyle dookreśloną i przewidywalną treść normatywną, aby jej adresaci (w tym organy stosujące tę treść w procesach wydawania decyzji administracyjnych, np. w sprawach o udzielenie pozwolenia na budowę, oraz potencjalni inwestorzy) mogli w sposób pewny i względnie jednoznaczny zrekonstruować skonkretyzowane zasady kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu objętego granicami planu. Treść normatywna wynikająca z części tekstowej planu nie może więc cechować się niejednoznacznością, otwartością treściową lub znaczeniową, brakiem precyzji pojęciowej lub definicji pojęć niedookreślonych, gdyż w takim przypadku wprowadzałyby ona stan niepewności dla adresatów zawartych w niej norm, co do uregulowań planu miejscowego, którego zadaniem jest przecież kształtowanie sposobu wykonywania prawa własności. Zdaniem Sądu właśnie z takim niedookreślonym pojęciem mamy do czynienia w tiretach drugim i trzecim ust. 2 § 45 uchwały. W ten sposób dopuszcza się możliwość swobodnego kształtowania przebiegu linii rozgraniczeniowych na terenie urządzeń transportu kolejowego, a także przebiegu ciągów infrastruktury technicznej tras komunikacyjnych.

Reasumując wskazać należy, iż Gmina może samodzielnie decydować o sposobie zagospodarowania terenu, wprowadzając do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, bądź to precyzyjne zapisy, bądź też postanowienia ogólne dla poszczególnych terenów, przy czym, należy pamiętać, iż zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 1 u.p.z.p., postanowienia planu miejscowego muszą być zgodne zarówno

z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jak i z przepisami odrębnymi a Rada Miejska nie posiada kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stosowania zapisów ustawowych. Uchwała w sprawie planu miejscowego winna być sformułowana w sposób jasny, czytelny i jednoznaczny, a w swojej treści winna wyraźnie precyzować wszelkie kwestie, które normuje.

Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują bowiem ład przestrzenny, wprowadzają zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, zabytków, budowy systemów komunikacji, infrastruktury technicznej, parametry jak i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu.

Podzielając zatem zasadność podniesionych w skardze zarzutów, Sąd stwierdził, że ustalenia uchwały, we wskazanym powyżej zakresie, naruszają dyspozycję art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. co stanowi o istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, a tym samym przesądziło o konieczności stwierdzenia nieważności § 45 ust. 2 uchwały.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. należało orzec jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.